

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบัน เนื่องจากสามารถสร้างรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศแก่ประเทศไทยปีละเป็นจำนวนมาก ทำให้รัฐบาลให้ความสำคัญในการพัฒนา และบริหารด้านการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับคุณภาพและมาตรฐานและการบริการด้านการท่องเที่ยว ของประเทศไทยให้เป็นที่ยอมรับและประทับใจแก่นักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยเริ่มในปีพ.ศ. 2522 ได้มีการยกระดับองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (อ.ส.ท.) เป็นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และมีการประชาสัมพันธ์ “ปีท่องเที่ยวไทย” ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา การท่องเที่ยวถือได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมที่ได้กลายมาเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนี้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทยยังนับเป็นอุตสาหกรรมบริการที่สามารถสร้างรายได้หลักกับประเทศเป็นจำนวนมากมหาศาล ลดการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด ช่วยเสริมสภาพคล่อง ทำให้ธุรกิจมีผลประกอบการที่ดีขึ้นก่อให้เกิดการจ้างงานตามมา อันจะส่งผลให้เศรษฐกิจขยายตัวได้ในที่สุด (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2527: 4)

จากข้อมูลตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยมีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติและรายได้จากการท่องเที่ยวมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ถึงแม้ในปี พ.ศ.2552 จะมีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติและรายได้จากการท่องเที่ยวลดลง จำนวน 14,584,220 เป็น 14,149,841 คนและอัตราการเปลี่ยนแปลงรายได้ลดลงร้อยละ 11.19 ซึ่งเป็นผลมาจากปัญหาทางด้านการเมืองของประเทศไทย แต่ในปี พ.ศ.2553 ปริมาณนักท่องเที่ยวก็เริ่มปรับตัวเพิ่มสูงขึ้นเป็น 15,936,400 คน ซึ่งหากพิจารณาในแง่ด้านเศรษฐกิจจากจำนวนรายได้ จำนวนนักท่องเที่ยวนับว่าแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีอัตราที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในแต่ละปีมีรายรับจากการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ และในปี พ.ศ 2553 ประเทศไทยมีรายรับจากการท่องเที่ยวสูงถึง 585,961.80 ล้านบาท เนื่องจากรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นรายได้ที่เกิดจากการบริการภายในประเทศ ซึ่งเราสามารถ

สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้กับประเทศได้เป็นจำนวนมาก แหล่งที่มาของรายได้หลักของประเทศนั้นประกอบไปด้วยรายได้จากการส่งออกและรายได้จากการท่องเที่ยว เมื่อพิจารณาแหล่งรายได้จากการส่งออกในภาคเกษตร การผลิตต้องพึ่งพิงธรรมชาติทำให้ปริมาณผลผลิตที่ได้ไม่แน่นอน อีกทั้งปัญหาราคาค่อนข้างต่ำในตลาดโลก ส่วนในภาคอุตสาหกรรม นอกจากจะประสบปัญหาค่าจ้างแรงงานที่สูงกว่าประเทศเพื่อนบ้านและการกีดกันทางการค้าแล้ว ส่วนใหญ่ยังต้องมีการนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศมาทำการผลิตเป็นสินค้า ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น จึงทำให้รายได้ที่แท้จริงของการส่งออกมีค่าน้อยกว่าที่ควรจะเป็น การท่องเที่ยวจึงเป็นทางออกสำคัญในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ (พรสวรรค์ มโนพัฒนา, 2547)

ตารางที่ 1.1 จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย
ปีพ.ศ. 2549 – 2553

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ(คน)	รายได้จากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)	อัตราการเปลี่ยนแปลงของรายได้(%)
2549	13,821.80	482,319.17	0
2550	14,464,228	547,781.81	+13.57
2551	14,584,220	547,520.52	+4.88
2552	14,149,841	510,255.05	-11.19
2553	15,936,400	585,961.80	+14.84

แหล่งที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.)

จากการท่องเที่ยวเชิงการตลาดแห่งประเทศไทยยังพบสถิติผู้เยี่ยมชมเยือนในปี พ.ศ. 2553 ซึ่งพิจารณาในส่วนของจำนวนผู้เยี่ยมชมเยือนชาวต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัด โดยอันดับที่ 1 กรุงเทพฯ มีผู้เยี่ยมชมเยือนเข้ามาสูงถึง 38,222,903 คน เป็นผู้เยี่ยมชมเยือนชาวไทย 26,861,095 คน และเป็นผู้เยี่ยมชมเยือนชาวต่างประเทศ 11,361,808 คน อันดับที่ 2 จังหวัดชลบุรีมีผู้เยี่ยมชมเยือนเข้ามาท่องเที่ยวรวม 10,062,286 คน เป็นผู้เยี่ยมชมเยือนชาวไทย 4,555,588 คน และเป็นผู้เยี่ยมชมเยือนชาวต่างประเทศ 5,506,698 คน อันดับที่ 3 จังหวัดภูเก็ต มีผู้เยี่ยมชมเยือนเข้ามาท่องเที่ยวรวม 5,471,218 คน เป็นผู้เยี่ยมชมเยือนชาวไทยเพียง 965,192 คน และเป็นผู้เยี่ยมชมเยือนชาวต่างประเทศ 4,506,026 คน (ฐานข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงการตลาด, 2553) ซึ่งหากแสดงเป็นสัดส่วนของผู้เยี่ยมชมเยือนชาว

ต่างประเทศในแต่ละจังหวัดข้างต้นที่กล่าวมาจะได้ว่า กรุงเทพมหานครมีสัดส่วนของผู้เยี่ยมชมชาวต่างประเทศคิดเป็นร้อยละ 29.7 ของผู้เยี่ยมชมทั้งหมดที่เข้ามาในกรุงเทพฯ จังหวัดชลบุรีมีสัดส่วนของผู้เยี่ยมชมชาวต่างประเทศคิดเป็นร้อยละ 54.7 ของผู้เยี่ยมชมทั้งหมดที่เข้ามาในจังหวัดชลบุรี และจังหวัดภูเก็ตมีสัดส่วนของผู้เยี่ยมชมชาวต่างประเทศสูงถึงร้อยละ 82.4 ของผู้เยี่ยมชมทั้งหมดที่เข้ามาในจังหวัดภูเก็ต ในส่วนของการเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตของชาวไทย มีสัดส่วนที่น้อยมาก คิดเป็นเพียงร้อยละ 17.6 ของผู้เยี่ยมชมทั้งหมดที่เข้ามาในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้ามาท่องเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลให้รายได้จากการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เข้ามาในระบบเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตเป็นรายได้ที่มาจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

จังหวัดภูเก็ตถือเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภาคใต้เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามและมีลักษณะต่างจากจังหวัดอื่นอย่างสิ้นเชิง เพราะเป็นจังหวัดเดียวในประเทศไทยที่พื้นที่ของจังหวัดทั้งหมดเป็นเกาะ ทางด้านฝั่งทะเลอันดามัน มีพื้นที่เป็นที่ราบสลับภูเขา ดึงดูดนักท่องเที่ยวด้วยความสวยงามของทรัพยากรธรรมชาติและวิถีชีวิตที่มีการผสมผสานหลายเชื้อชาติ สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของจังหวัดภูเก็ตนั่นคือ หาดป่าตอง ซึ่งมีลักษณะเป็นอ่าวที่มีความโค้งมาก หาดทรายสวยงาม ความยาวถึง 3 กิโลเมตร มีโขดหินเป็นแหลมยื่นออกไปในทะเลปิดหัวท้ายหาด จึงเป็นลักษณะที่โดดเด่นและดึงดูดนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก รวมทั้งในเขตเทศบาลเมืองของป่าตองส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจการค้าเกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีการลงทุนด้านธุรกิจโรงแรม รีสอร์ท และบ้านเช่า ประชาชนในท้องถิ่นมีรายได้จากการให้เช่าห้องพัก หรือบ้านพัก บริการรถเช่า เรือเช่า นำเที่ยว ค่าขายทั่วไป จึงส่งผลให้เศรษฐกิจของเมืองป่าตองขึ้นอยู่กับรายได้ที่เกิดจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเป็นหลัก นอกจากนี้จังหวัดภูเก็ตยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านคมนาคมขนส่งไม่ว่าจะเป็นรถโดยสารประจำทางหรือสนามบินนานาชาติ รวมถึงที่พักและโรงแรมจำนวนมากซึ่งสามารถรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกได้ และด้วยความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยวส่งผลให้ในแต่ละปีนั้นมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในภูเก็ตเป็นจำนวนมาก ซึ่งสร้างรายได้ให้กับจังหวัดภูเก็ตได้ไม่น้อย นอกจากนี้จังหวัดภูเก็ตยังถือได้ว่าเป็นจังหวัดที่มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในเขตพื้นที่ภาคใต้ ในการพัฒนาสภาพเศรษฐกิจทางด้านโครงสร้างธุรกิจการท่องเที่ยว การบริการ และ

การทำให้เป็นตัวขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจ เพื่อช่วยสร้างงานสร้างรายได้ให้กระจายไปสู่ชุมชน (องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต, 2553) จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นถึงผลิตภัณฑ์มวลรวมจาก โรงแรมและภัตตาคาร ผลิตภัณฑ์จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2548 – 2551 มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ถึงแม้ ในปี 2552 มีการควมวุ่นวายทางการเมืองของไทย ทำให้สัดส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมจาก โรงแรมและภัตตาคารต่อผลิตภัณฑ์จังหวัดของภูเก็ตลดลงจากร้อยละ 0.39 ในปี 2551 เหลือเพียง ร้อยละ 0.37 ในปี 2552 แต่ถึงอย่างไรก็ตามสัดส่วนของผลิตภัณฑ์จังหวัดภูเก็ตต่อผลิตภัณฑ์รวม ภาคใต้ในช่วงตั้งแต่ปี 2548 – ปี 2551 ก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี เนื่องจากรายได้จากการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ตเป็นรายได้ที่มีความสำคัญในการช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจและสร้างรายได้ที่ยั่งยืนในระยะ ยาวให้กับเศรษฐกิจภูเก็ต

ตารางที่ 1.2 ผลิตภัณฑ์มวลรวมของ โรงแรมและภัตตาคาร ผลิตภัณฑ์จังหวัดภูเก็ตตั้งแต่ ปีพ.ศ 2548 – 2552

รายการ	2548	2549	2550	2551	2552
ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดภูเก็ต จาก โรงแรม และภัตตาคาร (ล้านบาท)	20,763	21,982	24,035	25,291	22,918
ผลิตภัณฑ์จังหวัดภูเก็ต (GPP (ล้านบาท))	50,295	57,089	61,395	65,323	62,395
ผลิตภัณฑ์รวมภาคใต้(GRP(ล้านบาท))	706,399	800,872	836,498	902,853	886,503
สัดส่วนร้อยละผลิตภัณฑ์มวลรวมจากโรงแรม และภัตตาคารต่อผลิตภัณฑ์จังหวัดภูเก็ต(GPP)	0.41	0.39	0.40	0.39	0.37
สัดส่วนร้อยละผลิตภัณฑ์จังหวัดภูเก็ต (GPP)ต่อผลิตภัณฑ์รวมภาคใต้(GRP)	0.071	0.071	0.072	0.073	0.070

แหล่งที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

รายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต เป็นรายได้ที่เกิดจากการใช้จ่ายบริโภคต่างๆของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ การใช้จ่ายบริโภคต่างๆจึงมีความสำคัญต่อการเติบโตของระบบเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต หาดป่าตองซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ทำรายได้จากการท่องเที่ยวให้กับจังหวัดภูเก็ตเป็นจำนวนมาก จึงกล่าวได้ว่าหาดป่าตองเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายบริโภคสินค้าและบริการของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ทำให้การบริการด้านการท่องเที่ยวของหาดป่าตองต้องปรับเปลี่ยนไป เพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเป็นหลัก รวมถึงจังหวัดภูเก็ตมีอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำอยู่ในระดับที่สูงทำให้ค่าครองชีพสูงตาม ส่งผลให้อัตราค่าบริการด้านการท่องเที่ยวหรือค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคสินค้าและบริการในการท่องเที่ยวบริเวณหาดป่าตองมีอัตราที่สูงไปด้วยและค่าใช้จ่ายต่างๆในการท่องเที่ยวมีอัตราที่สูงกว่าแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดอื่นๆของประเทศไทย (ผลการสำรวจค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยว, 2550) รวมถึงการให้บริการด้านการท่องเที่ยวของหาดป่าตอง ยังเน้นตอบสนองความต้องการเฉพาะชาวต่างประเทศเท่านั้น ฉะนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมและเตรียมบริการในด้านต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในแหล่งท่องเที่ยวหาดป่าตองได้อย่างเหมาะสม จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาถึงพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศและแบบแผนการใช้จ่ายบริโภคของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในแหล่งท่องเที่ยวหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษานี้มุ่งวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมการท่องเที่ยวและแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในแหล่งท่องเที่ยวหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ดังนั้นวัตถุประสงค์ของการศึกษามีดังต่อไปนี้

- 1.ศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวและการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในแหล่งท่องเที่ยวหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต
- 2.วิเคราะห์แบบแผนการใช้จ่าย ความโน้มเอียงและความยืดหยุ่นของการใช้จ่ายบริโภคต่อรายได้ของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในแหล่งท่องเที่ยวหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

3.ประมาณการค่าใช้จ่ายที่เหมาะสมสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาแหล่งท่องเที่ยว
หาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1.เพื่อให้ผู้ประกอบการ เจ้าของธุรกิจ ทราบถึงแบบแผนและพฤติกรรมค่าใช้จ่ายต่างๆของ
นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เพื่อใช้สำหรับคาดการณ์การผลิตเพื่อรองรับและวางแผนการตลาดได้
ดียิ่งขึ้น

2.เพื่อให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(ททท.) สามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อเป็นแนวทาง
ประกอบการตัดสินใจ ในการวางแผนจัดการและส่งเสริมการท่องเที่ยว รวมถึงการวางแผนเพื่อ
ป้องกันปัญหา

3.เพื่อให้นักท่องเที่ยว สามารถใช้ข้อมูลการประมาณการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวหาดป่าตอง
จังหวัดภูเก็ต เป็นแนวทางในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวเพื่อให้ได้รับประโยชน์สูงสุด

4.เพื่อให้นักวิจัย นักศึกษา หรือผู้ที่สนใจ สามารถนำข้อมูลจากการศึกษาคั้งนี้เป็นข้อมูลพื้นฐาน
ในการศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายต่างๆของนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาต่อไปหาดป่า
ตอง จังหวัดภูเก็ต

1.4 นิยามศัพท์

แบบแผน หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติของบุคคลได้ตัดสินใจคิดการณ์ไว้ล่วงหน้าอย่าง
เป็นระบบ โดยใช้กระบวนการของกิจกรรม ให้สามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างประหยัดและเกิด
ประโยชน์สูงสุดเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

นักท่องเที่ยว หมายถึง ผู้ที่เดินทางไปอยู่ในสถานที่อันมิใช่ที่พักถาวรของตน ซึ่งเป็นการ
เดินทางไปอยู่ชั่วคราวตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป (มีการค้างคืนอย่างน้อย 1 คืน)แต่ไม่เกิน 90 วัน เป็น
การเดินทางโดยสมัครใจ ด้วยวัตถุประสงค์ใดๆก็ตามที่มีใ้ใช้การไปประกอบอาชีพหรือหารายได้

ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว หมายถึง ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่นักท่องเที่ยวใช้จ่ายระหว่างท่องเที่ยวอยู่
ในประเทศไม่รวมค่าใช้จ่ายระหว่างเดินทางข้ามประเทศ ค่าขนส่งที่จ่ายจากประเทศของตนก่อน
เดินทางเข้าประเทศไทย ซึ่งจะจำแนกเป็นรายหมวดดังนี้

1.ค่าใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าที่พัก : ค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวจ่ายให้กับเจ้าของที่มีที่พักไว้สำหรับขายๆ บริการให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น โรงแรม เกสต์เฮาส์ รีสอร์ท/บังกะโล

2.ค่าใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าอาหารและเครื่องดื่ม : ค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวจ่ายเพื่อการบริโภคเอง ระหว่างท่องเที่ยว ทั้งที่จ่ายในโรงแรม ภัตตาคาร ร้านอาหาร ไม่รวมค่าสินค้าเพื่อบริโภคเพื่อนำกลับไปเป็นของฝาก

3.ค่าใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าพาหนะเดินทาง : ค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวจ่ายเพื่อเป็นค่าเดินทางระหว่างท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่น ค่ารถโดยสารประจำทาง ค่ารถโดยสาร Taxi ตุ๊กตุ๊ก สามล้อ เรือโดยสาร รถเช่า เป็นต้น

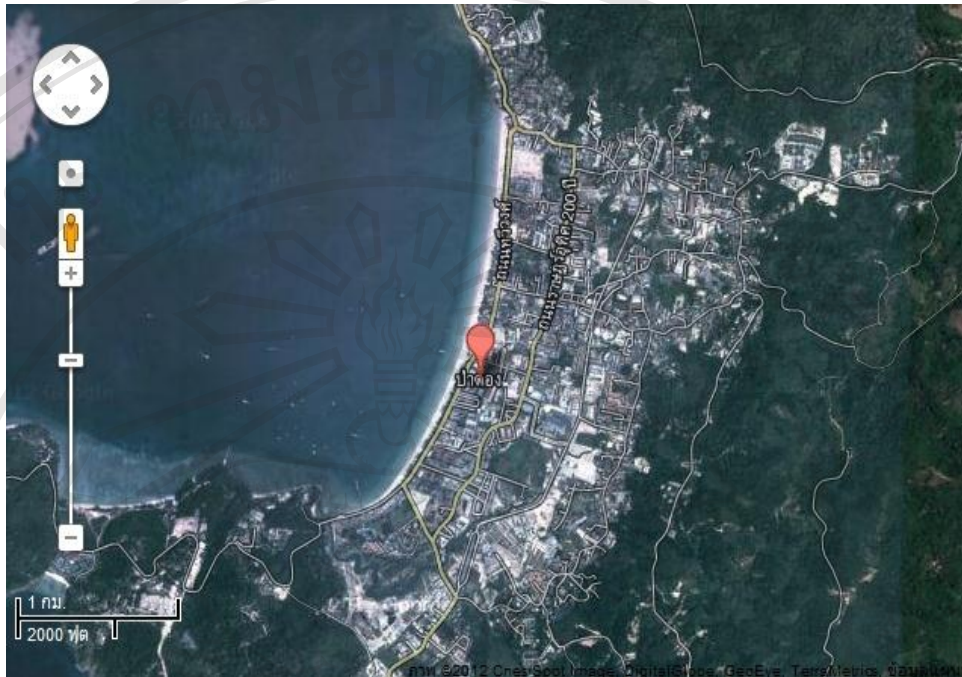
4.ค่าใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าบริการท่องเที่ยว : ค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวจ่ายเพื่อเป็นค่าบริการนำเที่ยว โดยตรง (ค่าไกด์) ค่าผ่านประตูเพื่อเข้าชมพิพิธภัณฑ์ อุทยาน สวนสัตว์ โบราณสถาน เป็นต้น

5.ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง : เป็นค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวจ่ายเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมเอง เพื่อความสำราญ/บันเทิง เช่น ค่าบริการเชิงสุขภาพ กอล์ฟ ดำน้ำ ล่องแก่ง กีฬาต่างๆ การชมการแสดงทางศิลปวัฒนธรรม/การแสดงสินค้า ค่าเช่าอุปกรณ์กีฬาบางชนิดเช่น เจ็ตสกี บานาโบ๊ท เป็นต้น

6.ค่าใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและของที่ระลึก : ค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวจ่ายเพื่อซื้อสินค้าทั้งสินค้าอุปโภค/บริโภค เพื่อกลับไปยังประเทศของตน แต่ต้องไม่ใช่เพื่อนำกลับไปขายต่อ เช่น สินค้าทองประเภทอัญมณี เสื้อผ้าสำเร็จรูป ผ้าไหม สินค้าประเภท แบรินด์เนม หรือเครื่องหนัง เป็นต้น

1.5 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้ทำการศึกษาถึงพฤติกรรมการท่องเที่ยวและแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในแหล่งท่องเที่ยวหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต โดยทำการเก็บแบบสอบถามเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาพักค้างคืนในบริเวณหาดป่าตอง โดยพิจารณาการใช้จ่ายด้านต่างๆในการท่องเที่ยวทั้ง 6 ประเภท ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวหาดป่าตองตลอดระยะเวลาที่พัก ดังแสดงในภาพที่ 1.1 หากเกิดปัญหาในกรณีที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศไม่สามารถอ่านและกรอกแบบสอบถามภาษาอังกฤษได้ ผู้ทำการวิจัยจะใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบโครงสร้าง (Structured Interview) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นแนวทางเดียวกันและตรงตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา



ภาพที่ 1.1 แผนที่รูปถ่ายดาวเทียมบริเวณแหล่งท่องเที่ยวหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต

ที่มา: Google แผนที่ - ©2012 Google



ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved